

(Ίω. 1, 44-52)

Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Όμιλία στον Άγιο Χαράλαμπο Πρεβέζης στις 29/2/2004

Μή μένετε στά βλεπόμενα

Σήμερα είναι ή Κυριακή τής Όρθοδοξίας. Δηλαδή πανυγηρίζομε τόν θρίαμβο τής άληθινής πίστης. Θρίαμβο έναντίον τών ψεύτικων έντυπώσεων πού σχηματίζει ό άνθρωπος για τόν Χριστό και τήν Έκκλησία.

Κάθε αίρεση και κάθε καινούργια δοξασία και θεωρία είναι ένα λάθος γιατί άποπλανά από τήν άληθινή πίστη, από τήν μόνη άλήθεια, πού είναι ότι:

Τόν κόσμο τόν δημιούργησε ό Θεός.

Ότι όλοι είμαστε πλάσματά του.

Ότι ό Θεός είναι πανάγαθος Πατέρας.

Και ότι για μάς, για να μάς μαζέψει κοντά του, έστειλε στον κόσμο τόν Υίο του όμοούσιο και συνάναρχο. Έξ' ίσου Θεό μέ τόν Πατέρα Θεό.

Όρθοδοξία είναι, να πιστεύει κανείς ότι ό Ίησοϋς Χριστός, ό Υιός του Θεού, είναι σωτήρας του κόσμου. Ότι είναι ό άληθινός Θεός. Γι' αυτό σήμερα διαβάσαμε τό Ευαγγέλιο πού λέγει:

Πήγε ό Φίλιππος, πού γνώριζε τόν Χριστό, στό Ναθαναήλ και του είπε:

-Εύρήκαμε τόν Ίησοϋν τόν από Ναζαρέτ. Τόν Υιό του Θεού.

-Από τήν Ναζαρέτ; Βγαίνει τίποτε καλό και μεγάλο; Δέν είναι δυνατόν.

Έτσι έλεγε τό μυαλό του ανθρώπου, ή σκέψη του ανθρώπου, τά φιλοσοφήματα, τά ψευτοφιλοσοφήματα τών ανθρώπων.

Του άπαντάει ό Φίλιππος:

-Έρχου και ίδε.

Τί να ρθει να δεϊ. Ένα σχήμα έξωτερικό. Και τούς ιερείς τούς βλέπομε. Άλλά άμα τούς βλέπομε χωρίς τήν ιερωσύνη, τί βλέπομε; Τίποτε.

Και τήν εικόνα του Χριστου τήν βλέπομε. Άμα όμως δέν βλέπομε, διά τής εικόνας, τόν Θεό τής δόξης, τί τήν θέλομε και τήν βλέπομε;

Ό Υιός του ανθρώπου, κέντρο του κόσμου

Πήγε ό Ναθαναήλ και στάθηκε μπροστά στον Χριστό. Του λέει ό Χριστός:

-Καλώσ' τόν καλό Ίσραηλίτη, πού δέν έχει μέσα στην καρδιά του δόλο.

Παραξενεύτηκε ό Ναθαναήλ και τόν ρώτησε:

-Πόθεν μέ γινώσκεις; Ποϋ μέ ξέρεις;

-Σέ είδα πριν από λίγο πού ήσουν κάτω από μία συκιά. Τί σκεπτόταν; Ό Θεός ξέρει.

Άλλά ό Χριστός του έδωσε να καταλάβει μία άλήθεια: Ότι όλα όσα σκεπτόταν εκείνη τήν στιγμή, τά ήξερε. Τά ήξερε καλύτερα από τόν ίδιο.

Και όμολόγησε ό Ναθαναήλ και είπε:

-Σύ είσαι Κύριε, ό λυτρωτής του Ίσραήλ, ό λυτρωτής του κόσμου.

Ὁ Χριστός τοῦ εἶπε τότε, τήν πιό παράξενη κουβέντα πού μπορεῖ νά φανταστεῖ κανεῖς:

-Καλά τό εἶπες, καί ἀπ' ἄρτι, ἀπ' αὐτή τήν ὥρα θά βλέπετε, ὄχι θά δεῖτε κάποια στιγμή, θά βλέπετε τούς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καί καταβαίνοντας ἐπί τόν Υἱό τοῦ ἀνθρώπου.

Μέ βλέπετε ἕναν ἄνθρωπο τώρα, ἐξωτερικό περίβλημα ἀπλό, συνηθισμένο, καταφρονεμένο. Πόσους ἀνθρώπους μπορεῖ νά ἐξολοθρεύσει μιά βόμβα;

Πόσους ἕνας πυροβολισμός; Πόσους ἕνας ἄλλος τρόπος;

Τό πιό ἐξευτελισμένο πράγμα σήμερα, παρόλα τά δικαιώματά του, κοντεύει νά καταντήσῃ ὁ ἄνθρωπος.

«Ἀπ' ἄρτι», εἶπε ὁ Χριστός, «ἀπ' αὐτή τήν στιγμή, θά βλέπετε τούς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ νά ἀνεβαίνουν καί νά κατεβαίνουν γύρω ἀπό αὐτόν τόν Υἱό τοῦ ἀνθρώπου. Θά βλέπετε, ὅτι ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι τό κέντρο ὄχι μόνο τῆς γῆς, ἀλλά καί τῶν ἄνω. Ὁλοῦ τοῦ κόσμου».

Θά παραξενεύεται κανεῖς καί θά λέει:

-Ποῦ τό εἶδαμε ἐμεῖς ποτέ, ὅτι ἀνοιξαν οἱ οὐρανοί καί ὅτι οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνεβαίνουν καί νά κατεβαίνουν γύρω ἀπό τόν Υἱό τοῦ ἀνθρώπου;

Ἀδελφέ μου, σύ πού λές αὐτά τά πράγματα, πῶς περπατᾶς σ' αὐτό τόν κόσμο;

Μέ τό κεφάλι κάτω; Στηριγμένο στή γῆ; Στό δρόμο; Στό χῶμα;

Καί πῶς θέλεις νά δεῖς «τούς οὐρανοῦς ἀνεωγότας»;

-Ὅχι τό σηκώνω τό κεφάλι μου!

-Τά μάτια σου σηκώνεις. Τά μάτια αὐτοῦ τοῦ σώματος τά σήκωσες γιά μιά στιγμή πρὸς τά ἄνω. Ὅπως τά σηκώνουν ὅλα τά ζῶα καί τά ζωύφια. Καί νόμισες ὅτι σήκωσες τά μάτια σου πρὸς τόν οὐρανό; Γιά νά τόν ἰδεῖς ἄν ἀνοιξε; Καί ἄν ἀρχίζουν οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ νά ἀνεβαίνουν καί νά κατεβαίνουν ἐπί τόν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου;

Ἀλλιῶς ἀνοίγουν τά μάτια

Ἀλλιῶς ἀνοίγομε τά μάτια, ὅταν κοιτάζομε κατά τόν οὐρανό. Ἀλλιῶς πρέπει, καί ἄλλα μάτια πρέπει νά ἀνοίξουν μέσα σου, γιά νά δεῖς «τόν οὐρανό ἀνεωγότα καί τούς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ νά ἀνεβαίνουν καί νά κατεβαίνουν ἐπί τόν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου».

Πῶς γίνεται αὐτό;

Ἄς ἀκούσομε μιά ἀπλή ἀληθινή ἱστορία, ὅπως τήν περιγράφει ἕνας κληρικός.

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος, τόν ὁποῖο ἄν ἤθελες νά τόν περιγράψεις θά τόν ἔλεγες: «παχύδερμο» ἀπό ἐκεῖνα πού περιγράφει ὁ Ἴονέσκο.

Οὔτε σέ φιλοσοφίες ἔδινε σημασία, οὔτε σέ θρησκευτές, οὔτε σέ πίστη, οὔτε σέ πνευματική ζωή, οὔτε σέ τίποτε ἄλλο παρά μόνο στήν τσέπη του καί στό σαρκίό του. Βέβαια τήν τσέπη του τήν ἤθελε γεμάτη μόνο γιά τό σαρκίό του.

Τί ἦταν; Μόνο ἕνα κομμάτι γῆς. Ἕνα ρυπαρό κομμάτι τῆς γῆς. Μόλυσμα καί ἐστία μολυσμοῦ. Πρόκληση γιά τούς ἄλλους γιά νά καταντήσουν σάν κι' αὐτόν. Καί λοιπόν τί ἔγινε; Τοῦ ἤλθε μιά ἐπίσκεψη. Ποιά ἦταν ἡ ἐπίσκεψη; Ὁ καρκίνος. Καί ἄρχισε ἡ ἀντίστροφη μέτρηση. Τότε ἐκεῖνα πού δέν τά ὑπολόγιζε καθόλου ὅσο ἦταν γερός, ἄρχισε νά τά ὑπολογίζει.

Καί ζήτησε, γιά πρώτη φορά, έπικοινωνία μέ ιερέα. Τήν δεύτερη φορά ζήτησε μιά εύχή. Ένα σταύρωμα. Καί τήν τρίτη, ζήτησε νά έξομολογηθεί. Έπειτα θέλησε νά τόν μάθουν καμιά προσευχή, τί πρέπει νά λέει στό Θεό. Τέλος ζήτησε νά κοινωνήσει τά άχραντα Μυστήρια.

Άπό κεĩ καί πέρα έζησε ένα χρονικό διάστημα κατά τό όποιο συνεχώς προσευχόταν καί συνεχώς έκλαιγε.

Όσο ήταν καλά, ή ζωή του ήταν ένας άγώνας νά αποτραβήξει τό παιδί του από τήν πορεία πρός τόν Χριστό, καί νά τό σπρώξει νά χαρεί τόν κόσμο καί τά αγαθά πού εκείνος είχε μαζέψει.

Μά στό τέλος έλεγε καί έπαναλάμβανε:

-Νά πās παιδί μου, μέ όλη μου τήν ψυχή καί μέ τήν εύχή μου, νά αφιερωθείς στόν Χριστό γιά νά σωθείς. Νά μήν καταντήσεις όπως κατάντησα έγώ. Πού σώζομαι μόνον χάρις εις τό άπέραντο έλεος του Θεού. Καί άς έχει δόξα πού μου άνοιξε τά μάτια.

Έτσι άνοίγουν τά μάτια. Ή μάλλον έτσι άνοίγουν οί ούρανοί. Γιατί μόνον τότε άνοίγουν οί ούρανοί, όταν άνοίξουν τά μάτια του ανθρώπου καί βλέπει ότι ό Χριστός είναι σωτήρας του κόσμου.

Όσο ό ίδιος δέν αισθάνεται τόν Χριστό σωτήρα καί εύεργέτη του, πηγή τής ζωής, πηγή του άγιασμού, αίτία καί πρόξενο τής αίώνιας ζωής, οί ούρανοί γι' αυτόν είναι κλειστοί. Καί οί άγγελοι του Θεού, ούτε «άναβαίνουν», ούτε «καταβαίνουν επί τόν Υίο του ανθρώπου».

Βέβαια οί άγγελοι κάνουν τό έργο τους καί «άναβαίνουν καί καταβαίνουν επί τούς υιούς των ανθρώπων».

Καί στους άγίους καί άγωνιστές, γιά νά τούς δοξάσουν καί νά τούς ενισχύσουν.

Καί στους άδύνατους καί άμελείς, γιά νά τούς παρακινήσουν σέ μετάνοια καί νά τούς δείξουν τόν δρόμο πρός τήν Βασιλεία του Θεού.

Ή επέμβαση τής μάνας

Γράφει ό περίφημος ρώσσοσ ιερέας, π. Δημήτριος Ντουϊτκο:

Μιά ήμέρα, ήλθε μιά γριούλα στό σπίτι μου καί μου είπε:

-Έλα πάτερ, ό γυιός μου πεθαίνει. Νά τόν έξομολογήσεις, νά κοινωνήσει. Νά μήν φύγει έτσι.

Έτοιμάστηκε καί πήγαν.

Έφτασαν στό σπίτι, άνοιξε ή γριά, μπήκαν μέσα καί του λέει:

-Άνοιξε αυτή τήν πόρτα καί μπές. Είναι ό γυιός μου, κατάκοιτος.

Έτοιμοθάνατος. Σέ περιμένει. Έγώ περιμένω άπ' έξω.

Άνοίγει ό παπάς τήν πόρτα, μπαίνει μέσα, αλλά νά· πετιέται όσο ήταν δυνατό νά πεταχθεί ό έτοιμοθάνατος επάνω καί ρωτᾶ άγριεμένος:

-Ποιός είναι;

-Έγώ.

-Ποιός είσαι σύ;

-Ό παπάς είμαι.

-Ό παπάς; Τί θέλει ό παπάς στό σπίτι μου; Καί άρχισε τίς βλαστήμιες.

-Συγγνώμη, τοῦ λέει. Δέν ἦλθα μόνος μου. Μέ φώναξες.
-Ἐγώ;
-Δέν ξέρω ἂν ἐσύ. Μιά γριούλα μέ ἔφερε ἐδῶ. Ἐνας δικός σου ἄνθρωπος μ' ἔφερε. Ποῦ τῶξερα ἐγώ;
-Ποιός ἄνθρωπος ἦταν αὐτός, πού σέ ἔφερε ἐδῶ;
Κοιτάζει ὁ παπᾶς, πάνω ἀπό τό προσκέφαλό του ἦταν ἡ φωτογραφία μιᾶς γυναίκα. Καί λέει:
-Νά ἐκείνη μέ φώναξε.
-Καί ποῦ εἶναι ἐκείνη;
-Ἄπ' ἔξω. Περιμένει. Στό ἄλλο δωμάτιο.
-Τί λές; Ξέρεις τί λές;
-Πῶς δέν ξέρω. Αὐτή μέ ἔφερε.
-Αὐτή εἶναι ἡ μάνα μου. Ἔχει πεθάνει δεκαπέντε χρόνια τώρα. Καί λέγοντας αὐτά ὁ ἄρρωστος καί βλέποντας τόν παπᾶ νά τοῦ λέει τήν ἀλήθεια, αἰσθάνθηκε κάτι τό ἐντελῶς διαφορετικό. Τί αἰσθάνθηκε;
-Ἐκείνη τήν στιγμή, ἄνοιξαν οἱ οὐρανοί καί κατάλαβε ὅτι ἀπό τόν οὐρανό κατέβηκε ἄγγελος τοῦ Θεοῦ ἡ μητέρα του καί πῆγε νά βρεῖ τόν παπᾶ, νά τόν πάει κοντά του, γιά νά ἐξομολογηθῆ καί νά σωθῆ.
Καί εἶδε τόν Υἱό τοῦ ἀνθρώπου νά ἔχεται ἐν δόξῃ γιά νά τόν παραλάβει.
Ἐξομολογήθηκε, ζήτησε συγγνώμη, ζήτησε τήν Θεία Κοινωνία καί ἔφυγε γιά τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Πῶς καί πότε;
Ἵχι ἐπειδῆ τοῦ βάλαμε ἕνα κομματάκι ἀπό τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ στό στόμα του, ἐνῶ ἦταν πεθαμένος σωματικά καί ψυχικά.
Ἀλλά γιατί γι' αὐτόν ἄνοιξαν οἱ οὐρανοί, κατέβηκε ἄγγελος καί τόν ἔσπρωξε σέ μετάνοια.

Αὐτή εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία

Αὐτή εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία. Δέν εἶναι λεπτομέρειες. Δέν εἶναι τό λιβανάκι. Δέν εἶναι τά ὄμορφα προσκυνηταράκια. Αὐτά εἶναι λεπτομέρειες τῆς πίστεως. Ἀλλά ὄχι αὐτή ἡ πίστη.

Ἡ πίστη εἶναι ὅτι ὁ Χριστός εἶναι σωτήρας τοῦ κόσμου. Ὅλα τά ἄλλα εἶναι γιά νά θυμίζουν ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ σωτήρας τοῦ κόσμου.

Καί μέ τόν Χριστό ἐνώνεται ὁ ἄνθρωπος πῶς;

Ἵταν θά δεῖ τόν οὐρανό νά ἀνοίγει γι' αὐτόν. Καί τούς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ νά ἀνεβαίνουν καί νά κατεβαίνουν εἰς τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου. Δηλαδή στόν καθένα μας σάν «υἱό ἀνθρώπου».

Ἐνώνομαι δηλαδή μέ τόν Χριστό, τότε πού θά δῶ, νά ἀνοίγει ὁ ποταμός τῆς χάριτος ἀπό τόν οὐρανό καί νά ἔρχεται νά πλημμυρίζει τό σῶμα μου καί τήν ψυχή μου.

Αὐτό εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, στόν ἀπόστολό του τόν Ναθαναήλ, γιά νά τό ἀκοῦμε ὅλοι.

Αὐτή εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη πίστη.

Νά μᾶς φωτίζει ὁ Θεός νά ψάχνουμε γιά τήν Ὁρθόδοξη πίστη καί προπαντός γιά τόν ἀρχηγό τῆς πίστεως τόν Κύριο καί σωτήρα μας Ἰησοῦν Χριστό. Ἀμήν.-